

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 111.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392088496/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

halvvoxen, ð sit fjortende År — hvor kunde det da komme igen?

Da han kom hen på Skolen, og Larmen dér slog ham i Møde, havde han glemt det Hele. Og desuden — han frygtede den gamle Verden, han huskede godt, hvor den havde været ansvarstung, og som Sneglen viger tilbage for Pinden, veg han ind i sin Skal.

Men det kom igen, det andet, det nye, det, som i sin Stilhed var stærkere end Larmen og Livet, kysende ham på Munden som Vårsolen kysser, flimrende rødt for hans Øjne, nynnende gennem hans Blod som sagtelig Sang — som et Glimt, som en Duft, som en Tone — borte var det, og han stod tilbage og lyttede med Hjertet bevæget af Længsel og Håb.

Det blev ikke sidste Aften, han standsede under Legen for at stirre ud mod Aftenrøden — men det blev heller ikke sidste Aften, Sigurd rev ham ud af hans lyse Drømmerier; han var højst utilfreds med den Vane, Vennen havde lagt sig til i den sidste Tid, og faldt over ham, hver Gang han «himlede».

«Så, er du nu igen væk — hvad Satan er der dog i Vejen med dig, Knægt?»

Tue foer sammen, og der var næsten Vrede i det opskræmte Blik, han fæstede på Sigurd. Strengeligen i hans Indre, der nys tonede så fint og mildt, tav ængsteligt og brat. Perlen, han havde skimfet på Havsens Bund, forsvandt, sluktes som et Lys.

Han følte bedrøvet, det kunde ikke nytte, han blev: her vilde han aldrig få Fred til ret indadvendt at lytte til de søde, forjættende Melodier; hver Gang vilde den brutale Hånd komme og sønderrive de spæde Streng. Sigurd forstod slet intet af alt dette nye, han og Kammeraterne kendte jo intet dertil.

Og da grebes han med Et af Længsel bort fra dem, bort fra Larmen og Legen, til et stille, fredlyst Sted